

1

Soms is een fractie van een seconde genoeg om een toestand van volkomen kalmte te doen omslaan in een van schrik en paniek.

‘Och, moet je die arme man zien.’ Clemency keek een zakenman na in een te strak pak en met een paars aangelopen gezicht, die op het vliegveld van Malaga naar de vertrekgates rende, hijgend en grommend en kleine kinderen uit de weg jagend.

Het Engelse meisje dat in de Chanel-shop in de taxfree zone werkte, zei: ‘Je kunt je er echt over verbazen hoe weinig mensen de borden in de gaten houden. Gisteren zat er een groep van vijftien Spaanse jongens in een van de bars naar een voetbalwedstrijd te kijken, en ze gingen daar zo in op dat ze hun vlucht misten. Onvoorstelbaar, toch?’

‘Belachelijk,’ zei Clemency verwonderd, terwijl ze een paarse oogschaduw met gouden glitters op de rug van haar hand uitprobeerde.

Mooi.

‘O, we maken hier van alles mee. Heel veel mensen komen pas opdagen als de gate van hun vlucht al zo’n beetje dichtgaat.’

‘Dat zou ik niet kunnen. Ik wil juist ruim de tijd hebben. Anders zou ik continu in de stress zitten,’ zei Clemency vrolijk. ‘En dan kan ik ook lekker alle make-up in de tax-free zone uitproberen.’

Daarom kostte het haar ook bijna drie kwartier voordat

ze de lippenstift die ze had uitgekozen bij de kassa ging afrekenen, want het was belangrijk om de perfecte lippenstift te vinden en dat nam veel tijd in beslag.

De caissière vroeg met een verveelde blik: ‘Uw boarding-pass, alstublieft.’

Clemency keek naar haar linkerhand, waarin haar paspoort had moeten zitten. Het paspoort met de boarding-pass erin.

Ze keek naar haar hand en zag dat ze in plaats van haar paspoort een paar parfumtesters van verschillende geurtjes vasthield.

En dat was het moment waarop haar toestand van volkomen kalmte omsloeg in een van schrik en paniek.

‘Net op tijd,’ zei de grondstewardess toen Clemency bij de gate kwam aanrennen. ‘We wilden net sluiten.’

Clemency kon geen woord uitbrengen. Het liefst was ze op haar knieën gaan zitten om haar brandende longen vol lucht te zuigen, maar daar was geen tijd voor; ze werd al door de schuifdeuren geduwd, de vertrekbaan op, in de richting van het wachtende vliegtuig. Haar rolkoffertje knalde tegen haar enkels en het zweet liep haar over de rug, toen ze even later met droge mond moeizaam en met veel kabaal de ijzeren trap op liep, nog steeds hyperventilerend. O god, ze had vast een knalrode kop!

De steward begroette haar met een knipoog. ‘Aardig van je dat je toch nog bent gekomen. Welkom aan boord.’

Iedereen kent het triomfantelijke gevoel dat je krijgt wanneer je een tot de nok toe gevuld vliegtuig in stapt waar iedereen al zit, en je dan ziet dat de stoel naast de jouwe als door een wonder nog onbezet is... tot er op het allerlaatste

moment nog iemand anders instapt en het tot je doordringt dat je toch het genot van een lege stoel naast je niet zult smaken...

Clemency wist dat dit het gevoel was dat nu door de passagier op stoelnummer 45A heen ging. Terwijl ze naar nummer 45B toe liep, was het alsof ze zijn plofje van teleurstelling en het bijbehorende zuchtje van berusting bijna kon horen.

Nou ja, zijn hoop mocht dan op wrede wijze de grond in zijn geboord, hij had wel prachtige jukbeenderen en een heel mooie mond. Op de heenvlucht had ze naast een man gezeten die bijna net zoveel woog als het vliegtuig zelf en die broodjes tonijn had zitten eten, dus dit was al een duidelijke verbetering.

Nog steeds een beetje hijgend wierp ze de man een brede glimlach toe en zei: 'Ik weet het, sorry, zelf zou ik ook teleurgesteld zijn.'

Voor de man zou dit het teken moeten zijn dat hij zich kon ontspannen, dat hij een veel ergere buurman of -vrouw had kunnen treffen, en dat hij dus als een echte heer zou kunnen aanbieden om haar zware koffer bovenin te leggen.

Alleen deed hij dat niet. Hij gaf haar slechts een kort knikje en richtte zijn aandacht toen weer op het mobieltje in zijn hand.

Nou ja, ze had er ook wel eens beter uitgezien. Misschien viel hij niet op zwetende, amechtige vrouwen van vijftientwintig met een rode kop.

Nadat ze de bagageklep had gesloten, liet ze zich op haar stoel vallen, veegde haar gezicht en handen af met een tissue en onderwierp haar linker enkel, waar haar rolkoffertje steeds tegenaan was gestoten, aan een onderzoek.

Ze slaakte een luidruchtige zucht. ‘Niet te geloven dat ik mijn vlucht bijna had gemist! Ik ga juist altijd overdreven vroeg naar het vliegveld. Het is me in al die jaren nog nooit gebeurd... Maar ja, er kan natuurlijk altijd iets misgaan. Zoals vandaag. Je moest eens weten hoe ik me voelde toen... eh...’

Toen tot haar doordrong dat de man vastbesloten was haar te negeren, deed ze er beschaamd het zwijgen toe. De man had zelfs niet met zijn ogen geknipperd; het was wel duidelijk dat ze hem totaal niet interesseerde.

Hij kon dan wel een mooie mond en prachtige jukbeenderen hebben, hij had blijkbaar geen zin om een gesprekje aan te knopen met de onbekende vrouw naast hem.

Dan niet. Demonstratief pakte ze haar eigen mobiel en begon haar mailtjes te checken.

Want ja, ik ben ook druk en belangrijk.

Een halfuur later, toen ze op een hoogte van 36.000 voet boven de Pyreneeën vlogen, kwamen ze met de drankrolley langs. Haar reisgenoot deed zijn oortjes uit om met het cabinepersoneel te kunnen praten.

‘Niet te geloven.’ Clemency moest lachen om haar eigen onnozelheid. ‘Wat een stomkop ben ik ook.’

De man draaide zich naar haar om. ‘Sorry?’

‘Jij! Die dingen!’ Ze wees naar de oortjes in zijn rechterhand. ‘Ik zat daarnet tegen je te kletsen en je negeerde me totaal, dus toen dacht ik dat je niet gestoord wilde worden. Je zat zo dat ik die dopjes niet kon zien, en je kraag zat er ook voor. Goh, echt ongelooflijk dat het nu pas tot me doordringt dat je me negeerde omdat je oortjes in had.’ Opgelucht voegde ze eraan toe: ‘Nou ja, ik was ook niet helemaal mezelf, omdat ik bijna de vlucht had gemist... Ik kon niet goed nadenken, het was net alsof mijn her-

sens in een blender hadden gezeten... O, sorry, dat klinkt nogal...'

'Rode wijn, graag,' zei de man tegen de blonde stewardess.

'Goed, meneer. En u, mevrouw? Wilt u iets te drinken?'

Het was gratis. Gratis wijn! Daar zei toch niemand nee tegen? Hoewel ze vaak genoeg had meegemaakt dat mensen wel nee zeiden, om redenen die haar een raadsel waren.

Maar zij niet!

Ze zei: 'Een witte wijn, graag. O... is hij koud?' Want soms was dat niet zo.

De stewardess trok haar neus op en zei op samenzweerderige toon: 'Niet echt.'

'Doe dan maar rood.' Clemency glimlachte. 'Niks zo erg als lauwe witte wijn.' Toen ze zag dat haar reisgenoot de oortjes weer in wilde doen, zei ze snel: 'Ik heb wel een drankje verdiend, om te vieren dat ik mijn vlucht toch nog heb gehaald!'

'Alstublieft.' De stewardess overhandigde hun de miniflesjes en plastic glazen, samen met de kleinst mogelijke pakjes kaascrackers.

'Heerlijk. Dank u.' Clemency schonk haar glas vol, hield het op naar de man naast haar en zei: 'Proost!'

'Proost,' mompelde de man. Hij keek weer op zijn telefoon.

Soms was het een regelrechte uitdaging om iemand die niet met je wilde praten toch zover te krijgen. Voordat de man zijn muziek weer kon aanzetten, zei Clemency opgewekt: 'Heerlijk altijd, hè, tijdens de vlucht een glas wijn drinken.'

'Ja.' Hij keek nadrukkelijk uit het raampje.

‘Ik was ruim op tijd op het vliegveld, hoor,’ zei ze tegen hem. ‘Ik had zeeën van tijd, daarom was ik ook naar de taxfree zone gegaan, waar ik pas bij de kassa ontdekte dat ik mijn paspoort ergens had neergelegd, en ik had echt geen flauw idee waar. God, wat voelde ik me toen ellendig!’ Bij de herinnering aan dat verschrikkelijke moment greep ze met een hand naar haar borst. ‘Mijn hart sloeg op hol en iedereen achter me in de rij raakte geïrriteerd, want ze wilden allemaal afrekenen...’

Voor de tweede keer maakte ze haar zin niet af; ze wilde de man de kans geven om te vragen: ‘En toen?’

Er viel echter een ongemakkelijke stilte, die nog langer leek te duren dan Wagners *Ring des Nibelungen*, voordat hij zei: ‘Maar je hebt het dus gevonden.’

‘Ja, ja.’ Ze knikte en zag dat hij niets liever wilde dan zijn oordopjes weer indoen. Nadat ze voorzichtig het tafeltje voor haar omhoog had geklapt om op te kunnen staan, deed ze het weer naar beneden, zette haar glas wijn erop en vluchtte naar de wc.

Het was nogal gênant om te beseffen dat je niet als aangenam reisgezelschap werd beschouwd, terwijl je jarenlang van jezelf had gedacht dat je dat wel was. Terwijl je daarentegen misschien wel zo’n irritant type was waar niemand mee opgezadeld wilde worden.

Gegeneerd keek ze in de spiegel boven het kleine wastafeltje in de wc. Wat een vernederende ontdekking! En die arme man, die waarschijnlijk alleen maar wilde dat ze haar mond hield en hem niet langer lastigviel met haar praatjes over dat stomme paspoort van haar... Goed, van nu af aan zou ze niks meer tegen hem zeggen, ze zou hem zelfs niet meer aankijken.

Lesje geleerd.

Ze liep terug door het gangpad. Haar buurman zat uit het raampje naar de grote wolkenmassa's om hen heen te staren. Toen Clemency haar glas wijn pakte om het tafeltje weer omhoog te kunnen doen, draaide hij zich om en vroeg: 'Zal ik het even voor je vasthouden?'

Stop de persen! Hij kan praten!

Maar omdat ze zich aan haar voornemen wilde houden, schudde ze alleen even haar hoofd, zette haar handtas op de grond om het tafeltje omhoog te...

Oef...

Het vliegtuig dook zo onverwacht naar beneden dat een aantal zenuwachtige passagiers geschrokken begon te gillen. Clemency, die opzij was geworpen, voelde meer dan dat ze het zag dat het glas haar borst raakte.

Het vliegtuig kwam weer op koers, het gegil verstomde, de paniek ebde weg en de rust was hersteld. Via de intercom zei de piloot opgewekt: 'Excuses voor de turbulentie, dames en heren. Als u allemaal nog even wilt blijven zitten en de stoelriemen vastmaakt, dan proberen wij verdere verrassingen te voorkomen.'

Clemency keek naar haar lichtgele kanten topje dat onder de rode wijn zat. De spetters werden steeds groter, tot ze uiteindelijk één grote paarse vlek op haar borst had. Natuurlijk was het ook nog een van haar lievelingstruitjes, dat zou je altijd zien. Je kreeg nooit wijn over je heen wanneer je een of ander oud t-shirt droeg dat van ellende bijna uit elkaar viel.

'O, wat erg,' zei een van de stewardessen die door het gangpad liep om te controleren of alle passagiers hun stoelriem vast hadden gemaakt. 'U moet wel gaan zitten.'

'O jee,' zei de man toen ze weer naast hem plaatsnam.

Ze keek hem even aan; hij had zijn dopjes niet in. Toen

ze haar schouders ophaalde, voelde ze de natte stof koud op haar huid plakken. Bah.

‘Je hebt er vast spijt van dat je toch die lauwe witte wijn niet hebt genomen.’

Het was net als in zo’n stomme film. Clemency maakte een wegwerpgebaar en pakte toen het boeiende luchtvaartmaatschappijblad uit het netje voor haar. Tijd om iets te gaan lezen over alle fantastische toeristenattracties van Malaga.

‘Wil je... wil je soms niet met me praten?’

O, het was hem dus toch opgevallen. Ze draaide zich weer naar hem om en trok vragend een wenkbrauw op. ‘Pardon?’

‘Negeer je me soms expres omdat je dacht dat ik jou negeerde?’ Zijn stem had een geamuseerde klank.

‘Helemaal niet,’ zei ze. ‘Ik dacht gewoon dat je liever niet gestoord wilde worden. En dat respecteerde ik. Je privacy, bedoel ik.’

Alleen kwam het er niet uit als ‘privacy’, het kwam eruit als ‘perversie’.

O god.

‘Je respecteerde mijn wat?’ Zijn mondhoeken gingen iets omhoog. ‘Mijn perversie?’

‘Privacy.’

‘Je zei perversie.’

‘Ik wilde persoonlijke grenzen zeggen, maar aangezien we naast elkaar zitten, besloot ik dat op het laatste moment te veranderen in privacy.’

‘Maar dat kwam er niet helemaal goed uit.’ Hij knikte. ‘Persoonlijk vind ik perversie wel wat hebben.’

In een ideale wereld zou ze nu haar eigen oortjes pakken en die indoen. Maar haar oortjes lagen in de koffer die zich

in het ruim van het vliegtuig bevond. Dus zei ze alleen maar: 'Fijn,' en richtte haar aandacht weer op het blad.

'Wil dat zeggen dat je me weer gaat negeren?'

Ze keek naar hem en zag dat hij glimlachte. Met zijn mooie mond.

'Wat bedoel je precies? Dat het oké is dat jij niks tegen mij zegt, maar dat ik niet niks tegen jou mag zeggen?'

Hij boog zijn hoofd en antwoordde op ernstige toon: 'Het spijt me. Mijn excuses. Ik wilde niet onbeleefd zijn, hoewel dat blijkbaar wel zo overkwam. En nu voel ik me dubbel schuldig. Mag ik je op zijn minst de helft van mijn wijn aanbieden?' Hij had zijn wijn nog niet in zijn glas geschonken. Toen ze aarzelde, knikte hij naar haar verpeste topje en zei: 'Erger dan dat kan het toch niet meer worden.'

Ze hield haar lege glas voor hem op. 'Nou, het vliegtuig kan altijd nog neerstorten.'

Soms, heel soms, denk je dat je iemand totaal niet mag, maar dan ga je later aan jezelf twijfelen als blijkt dat zo iemand honderd keer aardiger is dan je ooit had kunnen denken.

Hij heette Sam, hij woonde in Londen en hij was eigenaar van een IT-bedrijf met klanten in heel Europa, zodat hij veel in het vliegtuig zat. Zodra ze hun riemen weer mochten losmaken, zei hij met een knikje naar Clemency's topje: 'Als je dat even uitspoelt voordat de wijn opdroogt, heb je kans dat je het nog kunt redden. Heb je iets bij je wat je zolang kunt aantrekken?'

Ze schudde haar hoofd. 'Mijn kleren zitten allemaal in mijn grote koffer. Maar het geeft niet.'

Sam boog zich naar voren en trok de rits los van zijn tas die hij onder de stoel voor hem had gezet. Hij pakte er een

donkerblauwe trui met v-hals uit en gaf hem haar. ‘Hier, neem deze maar. Maak je geen zorgen, hij is schoon. Ga je topje maar uitspoelen, misschien dat het helpt.’

De trui voelde ongelooflijk zacht aan. En hij rook ook heerlijk, ontdekte ze toen ze hem even later in de wc aantrok en de mouwen opstroopte om haar gele topje schoon te spoelen in de wasbak.

‘Nou?’ vroeg Sam, toen ze terugkwam.

Ze stopte het uitgewrongen topje in het kotszakje dat hij voor haar ophield en legde het toen onder haar stoel. ‘Volgens mij valt het niet meer te redden, maar we wachten af. Bedankt dat ik je trui mag lenen.’ De geur van de zachte wol was bedwelmend; echt, ze had gewoon zin om haar neus erin te begraven. Alleen zou dat er een beetje maf uitzien.

‘Graag gedaan,’ zei hij vriendelijk. ‘Hij staat je goed.’

‘Zodra we onze koffers hebben, zal ik iets anders pakken om aan te trekken.’ Ze aaide de wol. ‘Maar hij is wel heel mooi. Weet je dat zo’n soort trui me bijna het leven heeft gekost?’

‘Hoe dan?’ Hij keek haar vragend aan, terwijl ze voorzichtig een slokje wijn nam.

‘Het was een trui van mijn zus en ik had hem zonder het haar te vragen geleend. Toen ze dat zag, probeerde ze hem van mijn lijf te rukken, en het eindigde ermee dat ik achterover uit mijn slaapkamerraam hing met de mouwen in een knoop om mijn nek.’

Hij lachte. ‘Ik beloof je dat ik niet zal proberen om mijn trui van je lijf te rukken.’

‘Dat is een hele opluchting.’ Even schoot door haar heen dat het eigenlijk best een opwindend idee was.

‘Hoe oud was je toen dat gebeurde?’

‘Het was een paar weken geleden.’ Ze wachtte even en begon toen te grijnzen. ‘Nee, de tijd dat we elkaar letterlijk te lijf gingen, ligt achter ons. Het was toen we zestien waren.’

Met opgetrokken wenkbrauwen vroeg hij: ‘Jullie waren allebei zestien? Een tweeling dus?’

Nu ze elkaar aankeken en een echt gesprek voerden, zag ze dat er gouden vlekjes in zijn bruine ogen zaten en dat zijn irissen een zwart randje hadden. Zijn wimpers waren ook zwart. Onder zijn ogen waren vaag donkerblauwe wallen te zien, en hij had een kleine moedervlek op zijn rechterslaap. En zijn mond... nou ja, die was nog steeds mooi.

Hij werd eigenlijk steeds mooier.

2

Oké, concentreer je. Sam had haar iets gevraagd, en ze kon niet eeuwig met open mond naar zijn gezicht blijven zitten staren.

Ze kwam weer tot zichzelf. ‘Nee, geen tweeling. Niet eens echt zussen eigenlijk. We zijn stiefzussen.’

‘Ah.’ Sam was haar gespeeld droevige toontje niet ontgaan en vroeg: ‘Wie van jullie is de oudste?’

‘Belle. Ze is twee maanden ouder en dat wrijft ze me ook continu in. Blijkbaar maakt het veel verschil.’

‘Kan ik me voorstellen. Hoe oud waren jullie toen jullie ouders een relatie kregen?’

‘Vijftien. Waarschijnlijk klinkt het achteraf grappig, maar toen was het echt heel traumatisch.’ Clemency schudde haar

hoofd. ‘Want we kenden elkaar namelijk al. We zaten op dezelfde school. En we waren totaal anders en konden het ook helemaal niet goed met elkaar vinden. Belle was volmaakt en georganiseerd, en ze scheidde ook altijd op over haar vader die multimiljonair was en haar alles gaf wat ze maar wilde. Terwijl ik met mijn moeder in een huurflatje boven een cafetaria woonde waar mijn moeder zestig uur per week werkte.’ Ze glimlachte toen ze het vertelde, want gisteren nog, in de prachtige villa buiten Malaga waar ze bij haar moeder en stiefvader had geloged, hadden ze het nog spottend over hun ‘patatjaren’ gehad.

‘Ik snap dat dat lastig moet zijn geweest,’ zei Sam droog.

‘God, breek me de bek niet open. Belle had een enorm zwembad in de achtertuin, terwijl wij het moesten doen met een plantenbak op de vensterbank. Haar vader reed rond in een lichtblauwe Bentley Continental. Mijn moeder had een roestige, aftandse Fiesta. Belle pestte me altijd met mijn kleren, en mijn vriendinnen en ik maakten altijd grappen over haar en haar vriendinnen. En toen op een dag vertelde mijn moeder me dat ze stiekem al een halfjaar iets met iemand had en dat het serieus werd. Ik was zo blij voor haar, want ik hoopte al jaren dat ze een aardige man zou leren kennen. Ik snapte niet waarom ze het me niet eerder had verteld.’ Ze zweeg even. ‘Tot ze zei wie de man was. En toen kon ik het haast niet geloven. Belle ook niet natuurlijk, maar voor deze ene keer kreeg ze eens niet haar zin en werd de relatie niet beëindigd. We hoopten allebei dat ze hun fout zouden inzien, zodat alles weer normaal zou worden. Maar dat gebeurde niet, ze hielden echt van elkaar. En voor we het wisten, kondigden ze aan dat ze gingen trouwen. Vind je dit een saai verhaal?’

Verschrikt zei hij: ‘Wat? Nee!’

‘Oké, dat wilde ik alleen maar even weten.’ Ze was op haar hoede. ‘Ik heb je al eerder verveeld. Die fout wil ik niet nog eens maken.’

Hij schudde zijn hoofd. ‘Dat had niets met jou te maken. Ik vind dit juist boeiend. Ik zit met rode oortjes te luisteren.’ Hij wapperde met zijn linkerhand. ‘Ga verder. Nu wil ik alles weten ook.’

Hij had een stem waar ze eeuwig naar zou kunnen luisteren, hij sprak verzorgd, maar niet overdreven bekakt. En nu hij niet meer zo afwerend deed, klonk zijn stem warm en vertrouwenwekkend, met een vleugje humor erdoor. Clemency viel als een blok voor hem; zou hij haar net zo interessant vinden als zij hem? Het was te vroeg om dat te kunnen zeggen, maar bij het idee alleen al kreeg ze vinders in haar buik.

‘Nou, iedereen op school vond het heel grappig, maar Belle en ik schaamden ons dood. Belle was extra kwaad, omdat ze dacht dat mijn moeder alleen maar met haar vader trouwde om zijn geld. Waar ik weer woest van werd, omdat ik wist dat mijn moeder niet zo was. En als je ze samen zag, was het overduidelijk dat ze heel gelukkig waren.’ Ze haalde haar schouders op. ‘Dus dat was dat; het eindigde ermee dat we bruidsmeisjes werden, in identieke jurken, wat op zich al een grote grap was. En na de bruiloft gingen mijn moeder en ik bij hen wonen, in dat prachtige grote huis met dat zwembad in de tuin en de Bentley op de oprit. En zat ik dus opgescheept met een lastige stiefzus die compleet over haar toeren raakte als ik kleren van haar leende.’

‘Wat voor jou vast een reden was om dat heel vaak te doen.’

‘Natuurlijk! Want het was een kick als het me lukte. Dat

was de gein juist. En ze had ook veel duurdere kleren dan ik. Wat het nog leuker maakte.'

'En toen waren jullie... zestien? En nog allebei op dezelfde school? Kregen jullie dan niet allebei evenveel kleedgeld?'

'Jawel. Dat wilde haar vader per se. We kregen evenveel zakgeld, maar ik was in die tijd fanatiek aan het surfen, dus al mijn geld ging op aan wetsuits, *traction pads* en wax. Mijn gewone kleren kocht ik in tweedehandszaken.' Ze grijnsde. 'Wat inhield dat Belle nog liever poedelnaakt over straat zou gaan dan dat ze mijn verschrikkelijke kleren zou lenen. Dus dat was een win-winsituatie voor mij.'

'Maar genoten jullie er stiekem niet een heel klein beetje van om elkaar zo dwars te zitten?' vroeg hij.

Ha, hij snapte het.

'Wel een beetje. Soms. Ik meer dan zij,' erkende ze. 'Want wij waren de indringers, die in het huis waren komen wonen waarin zij was opgegroeid. Best begrijpelijk natuurlijk. En het duurde maar een paar jaar, totdat we gingen studeren. En jij? Woon jij alleen?'

Oké, misschien niet echt subtiel, en Sam aarzelde dan ook heel even voordat hij zei: 'Ja, ik woon alleen.' Hij nam een slok wijn en vervolgde toen: 'Maar je had het studentenhuus eens moeten zien waar ik woonde toen ik nog studeerde. O nee, eigenlijk mag je blij zijn dat je dat nooit hebt gezien. Gewoon een gevaar voor de volksgezondheid. Er groeiden paddenstoelen in de badkamer.'

Clemency veerde op. 'Bij ons heeft een keer maandenlang water uit een elektriciteitsaansluiting aan het plafond gedruppeld.'

'Wij hielden wedstrijdje in wie het meeste op kon van het eten dat over de houdbaarheidsdatum heen was.' Hij

schudde zijn hoofd bij de herinnering aan hoe walgelijk dat was geweest.

‘Wij hebben een keer een dode muis in onze ijskast gevonden.’

Hij glimlachte. ‘Jij bent heel competitief ingesteld, hè?’

‘Geef jij jezelf eens een cijfer, qua competitiegeest,’ reageerde ze meteen. ‘Op een schaal van een tot tien.’

‘Negen,’ zei hij.

‘Elf.’ Ze lachte. ‘Zie je wel? Ik win.’

Tijdens de rest van de vlucht naar Groot-Brittannië spraken ze onafgebroken met elkaar. Ze bestelden nog twee miniflesjes rode wijn en Clemency voelde dat ze een echte klik hadden. Er was onmiskenbaar sprake van aantrekkingskracht; in het begin had ze zich afgevraagd of het alleen van haar kant kwam, maar inmiddels wist ze bijna zeker dat het gevoel wederzijds was. Als een man je zoveel aandacht schonk en de vonk bijna zichtbaar oversloeg, kon je er niet meer omheen.

En dat was helemaal niet verkeerd. Ze hadden het over van alles en nog wat, over hun puberavonturen, hun vakantie-escapades toen ze in de twintig waren, over de verschillende parttimebaantjes die ze hadden gehad en over hun gênantste momenten.

‘O, ik weet het al.’ Sam huiverde bij de herinnering eraan. ‘Ik vroeg een keer aan een klant wanneer ze was uitgerkend. En toen zei ze: “Ik ben niet zwanger, ik ben gewoon dik.”’

‘O, ik heb het nog bonter gemaakt. Er kwam een man de zaak in waar ik toen werkte, met zijn dochttertje, en ik vroeg: “Krijg je een lekker ijsje van papa?” En dat kind keek me verward aan en die man die bij haar was zei: “Ik ben haar moeder.”’

Hij verslikte zich bijna in de wijn. ‘God!’

‘Ja, erg, hè? Maar... kort haar, geen make-up, spijkerbroek en fleece jack... en als extra verdediging kan ik nog aanvoeren dat ze een snorretje had.’

‘Wat heb je toen gedaan?’

Ze wapperde met haar hand. ‘Nou, wat je in zo’n geval doet. Ik heb mijn excuses aangeboden, verteld dat ik blind was. Toen heb ik ze koffie en ijs gegeven en gedaan alsof ik het geld telde door de munten te bevoelen. Ze zijn een halfuur gebleven en al die tijd moest ik doen alsof ik alles op de tast deed... Je mag nu wel ophouden met lachen, want zo grappig was het op dat moment niet. Ik was achtien en ik kon wel door de grond zakken.’

Door de intercom klonk de stem van de piloot. ‘Dames en heren, wilt u uw stoelriemen vastmaken, we gaan de daling zo inzetten.’

Voor het eerst in haar leven wilde Clemency dat een vlucht langer zou duren. Maar hopelijk was dit niet de laatste keer dat ze haar reisgezel zou zien. Na de landing zou Sam naar Londen gaan en zij naar Northampton, wat niet ideaal was, maar ook weer niet onoverkomelijk. Als twee mensen elkaar leuk vonden, kwam er soms wat heen-en-weergereis bij kijken. En van Northampton naar Noord-Londen was het maar... wat... nog geen honderd kilometer... Dat was best te doen.

In haar fantasie zag ze al voor zich hoe ze naar elkaar toe reden, of misschien de trein namen; de opwinding elkaar weer te zien was dan zo groot dat ze dat kleine ongemak op de koop toe namen. En wie zou het zeggen, misschien ging het wel zo goed dat het logisch voor haar zou zijn om een baan in Londen te gaan zoeken... tenzij Sam de hoofdstad zou willen verlaten om bij haar te kunnen zijn.

Oké, ze wist best dat ze als een tiener dacht, die tijd waarin je de achternaam van je nieuwe vriendje in al je schriften schreef om te kijken hoe die bij je voornaam zou staan als je met hem zou trouwen. Hoewel ze Sams achternaam niet eens wist, en ze kon het hem ook niet vragen, want stel dat hij begreep waarom ze dat wilde weten. Hoe dan ook, zodra ze hun koffers van de bagageband hadden gehaald, zou ze hem haar visitekaartje geven en hopelijk kreeg ze dan ook dat van hem.

Ze landden veilig – altijd weer een bonus – en liepen toen via de paspoortcontrole naar de bagageband. Clemency's koffer kwam als een van de eerste, en opgelucht pakte ze hem van de band.

Ze maakte hem open, rommelde er even in en hield toen een rood gestreept truitje voor Sam op. 'Een eindje verderop is een wc. Ik ga me daar even omkleden, dan kan ik jou je trui teruggeven. O, en misschien wil je dit ook.' Alsof ze er nu pas aan dacht, gaf ze hem een visitekaartje waarvan ze er altijd een paar in het zijvak van haar koffer had. 'Ik ben zo terug.'

Omdat Sam alleen maar naar haar keek en niet naar de bagageband, voegde ze eraan toe: 'Wel opletten, hoor, zo meteen mis je je koffer nog!'

Er stond een rij voor de dames-wc's. Toen ze eindelijk aan de beurt was, verkleedde ze zich snel. Ze rook nog even aan Sams trui om de geur ervan op te snuiven en in haar geheugen op te slaan. Hoewel ze hem hopelijk gauw weer zou ruiken, misschien wel als ze afscheid van elkaar namen en hij haar op haar wang kuste.

Of op haar mond...

Daar ging ze weer. Hou op!

Toen ze echter met haar koffer terugliep naar de bagage-

band, kon ze het niet laten om verder te fantaseren. Stel dat Sam fluisterde: 'Ik wil nog geen afscheid van je nemen. Zullen we een hapje gaan eten?'

En na het etentje: 'Nu wil ik helemaal geen afscheid meer van je nemen. Moet je echt vanavond nog terug naar Northampton of kan ik je overhalen om te blijven?'

Zou hij haar kunnen overhalen? Dat was de grote vraag. Er trok een scheut van genot door haar heen; ze zag al helemaal voor zich hoe hij haar die vraag stelde.

Ach, ze hoefde zich niks wijs te maken. Natuurlijk zou ze blijven. Hun kennismaking van vandaag was zoiets waarvan je later zou zeggen dat het je hele leven op de kop had gezet.

Geen sprake van dat ze nee zou zeggen, mocht Sam haar vragen om bij hem te blijven slapen.

Maar toen ze bij de bagageband aankwam, was Sam in geen velden of wegen te bekennen.

Iets waar ze totaal niet op had gerekend, maar ze bedacht al gauw dat hij waarschijnlijk even naar de wc was.

Nadat ze een paar minuten op een discreet afstandje van de mannen-wc's had staan wachten, liep ze naar de ingang, duwde de deur open en riep: 'Sam, ben je daar?'

Stilte. Tot een man iets terug schreeuwde. 'Ja, schat, ik ben het, Sam. Kun je me niet even een handje komen helpen? Hahaha...'

Ze liet de deur met een klap dichtvallen. Haar mooie fantasie leek in rook op te gaan. Hoe kon hij nu zijn verdwenen?

Met een bonkend hart liep ze door de douane. In de aankomsthal liet ze haar ogen over de zee van gezichten glijden. Geen Sam. Snel keek ze of hij haar soms een sms'je had gestuurd. Nee. Niets.

Wat had dit te betekenen? Dit sloeg helemaal nergens op.

Ze ging de draaideuren door, want waar zou ze hem anders moeten zoeken op dit enorme vliegveld? Als hij zijn auto hier had staan en op weg was naar een van de parkeerterreinen, zou ze hem nooit vinden, maar als hij een taxi zocht...

Alleen, waarom deed ze dit eigenlijk? Ze had hem haar kaartje gegeven – als hij contact met haar wilde opnemen, had hij haar nummer. Maar het was zo onverwacht. Bovendien had ze nog steeds zijn donkerblauwe trui. En niet zomaar een trui: een trui van kasjmier.

Een paar seconden later zag ze hem. Alleen de achterkant van zijn hoofd, maar hij was het. Met het gevoel alsof ze een stomp in haar maag had gekregen, trok ze haar koffers achter zich aan tot ze naast hem was. Hij stond in de lange rij voor zich uit te kijken, met strakke kaken.

Waarom? Waarom?

Eén ding was zeker: ze zou het hem niet vragen.

‘Alsjeblieft.’ Ze hield de trui voor hem op. ‘En nog bedankt dat ik hem mocht lenen.’

Een fractie van een seconde meende ze een schuldbevuste blik bij hem te zien waarachter een wereld van verdriet verborgen ging. Toen pakte hij de trui aan en schudde zijn hoofd. ‘Het spijt me echt.’

Blijkbaar was dit het einde; het was leuk geweest, maar stelde kennelijk niets voor. Dit was wel de kortste vakantie-romance uit de geschiedenis.

‘Mij ook,’ zei ze, waarna ze zich omdraaide en wegliep.

Twintig seconden later had hij haar ingehaald. Hij legde zijn hand op haar arm om haar tegen te houden. ‘Oké, ik heb je iets uit te leggen.’ Hij zag er... gekweld uit, er was geen ander woord voor.

‘Dat hoeft niet. Je hoeft geen Einstein te zijn om dit te snappen. Ik neem aan dat je een vriendin of verloofde hebt.’ Hoewel hij geen trouwring droeg, zei ze het toch: ‘Of een vrouw.’

‘Ja.’ Hij knikte.

‘Een vriendin?’

Hij zuchtte en zei toen op kalme toon: ‘Een vrouw.’

O. Oké.

‘En je was vergeten me dat even te vertellen. Niet dat je het me eerder had hoeven vertellen natuurlijk,’ gaf ze toe. Want wat hadden ze nou gedaan, behalve een saaie vlucht opfleuren met elkaar verhalen te vertellen?’

Alleen wisten ze allebei dat het meer dan dat was geweest, veel meer.

‘Ik was het niet vergeten.’ Hij aarzelde, alsof hij naar de juiste woorden zocht. ‘Ik had dat alleen even naar de achtergrond geduwd.’

Zoals duizenden getrouwde mannen op de wereld. En vrouwen ook. Het was ook niet zo dat hij een of andere afgrijpselijke misdaad had gepleegd. Eerder het tegendeel, zijn vrouw mocht in haar handen knijpen dat ze getrouwd was met een man die een geweten had en voldoende scrupules om op het rechte pad te blijven.

De bofkont.

‘Nou ja, toch was het leuk om je te leren kennen.’ Ze mocht dan wel diep teleurgesteld zijn, boos was ze niet. In een opwelling vroeg ze: ‘Heb je mijn visitekaartje gelezen?’

‘Nee.’ Hij schudde zijn hoofd, en ze zag aan alles dat hij de waarheid vertelde.

Mooi zo.

‘Oké, het klinkt vast stom, maar mag ik het dan terug?’

Ze voelde dat ze bloosde. ‘Ik vraag het alleen maar omdat ze bijna op zijn.’

De echte reden was dat ze geen zin had om de komende weken stilletjes te hopen dat hij, tegen alle verwachtingen in, toch nog contact zou opnemen. Het was eenvoudiger om die mogelijkheid meteen weg te nemen.

‘Sorry, ik heb het niet meer. Ik heb het in de afvalbak naast de krantenkiosk in de aankomsthal gegooid. Als je wilt, kan ik het wel voor je gaan halen...’

Natuurlijk had hij haar kaartje weggegooid; waarom zou hij het willen bewaren? Als zijn vrouw het vond, zou ze zich vast afvragen wat hij had uitgespookt.

God, ze was heel even vergeten dat hij een vrouw had.

‘Nee, hoor. Dat hoeft niet. Het maakt niet uit.’ Ze keek hem aan en nam voor de laatste keer zijn gelaatstrekken in zich op. Met een lachje, omdat ze nu echt wegging, zei ze: ‘Zo erg zit ik er nou ook weer niet om verlegen.’

‘Ik wou dat het anders was geweest.’ Even leek het alsof hij haar hand wilde pakken, maar hij bedacht zich ineens, alsof hij bang was dat ze radioactief was.

Terwijl ze bij zichzelf dacht dat ze zijn mooie trui beter had kunnen houden, zei ze droog: ‘Maar dat is niet zo.’

3

Drie jaar later

Goh, er was toch niets mooiers dan aan het eind van de dag terug te komen bij kantoor en dan vlak voor de ingang een vrije parkeerplek te zien.